

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 1

1. JANUAR 1934

83. AARGANG

HVAD KREVES DET AV EN LEDER?

Av Misjonspresident *Milton H. Knudsen.*

Alt fremskrittssarbeide trenger ledere, menn som gloder for ideen, som kjenner sin sak tilbunns og tror på dens seir, som ser stort på tingene og har mot til å påta sig ledernes ansvar. En god ledelse krever intelligens, klarsyn og kunnskap. Men like nødvendig er hoisinn, evne til å glemme de små feil for helhetssynet, og et varmt bankende hjerte.

En leder må først og fremst kunne lede sig selv. Han må kjenne sig selv og beherske sig selv. Han må eie en dypere innsikt i problemene enn de andre. Han må se lengere og fatte saken hurtigere. Om han ikke kan dele et menneskes synspunkter, må han forstå og tolerere dem. Det krever menneskekunnskap.

En leder må være bestemt. Med fare for å bli upopulær må han aldri være redd for å si sin mening om forholdene. Ved å påpeke egne og andres feil har han et godt humor. Hans aldri svigtende tro på sakens fremgang og ideens seir må gi ham den seige utholdenhets dyd. Motstand og hindringer må han møte som en stålhard, men boielig fjær. Lederen må være avbalansert, men aldri mangle temperament.

Det er noe, som heter lederpsykologi. Med det menes å kjenne menneskets reaksjoner under ledelsen. Disse reaksjoner må lederen forstå. Man må vokte sig for å lede for-

meget, for å kommandere i stort som i smått. Irritasjon over anderledes tenkende er for ham en forbrytelse. En virkelig leder vil aldri søke å omforme sine omgivelser til en blindt troende masse. Han ønsker å lokke frem sine tilhengers og medarbeideres egenart, så de kan handle ut fra egne forutsetninger.

En leder i kirken må ta avstand fra det beklagelige tidsfenomen: den kollektive tenkning, den absolutte underkastelse under en diktatorisk ledervilje. I stedet for å frigjøre individene vil denslags ledelse forkvakle personligheten.

En god leder hjelper menneskene til å lede sig selv, så fårene ikke er uten hyrde, når lederen faller fra.

Å lede er å tjene og å hjelpe.

DEN DANSKE MISSION.

MEDDELELSE.

Det har længe været et dybt følt Savn blandt Kirkens Medlemmer i Missionen, at Nephi Andersens udmærkede Bog »Kronet med Herlighed« har været udsolgt. Det er derfor blevet besluttet at lade denne trykke i »Skandinaviens Stjerne«, og vi begynder med Udgivelsen af den i dette Nummer.

AALBORG PRIMARY AFHOLDER FEST.

Aalborg Primary-Klasse, der ledes af Søster Anna Christensen, afholdt en stor og vellykket Programfest Fredag den 27. November. Programmet bestod af Sang, Deklamation, Sketch og meget mere, der altsammen blev udført af Børnene, samt et Skuespil, hvori medvirkede nogle af de Voksne. Programmet sluttedes med nogle Bemærkninger af Præsident Hansen, som opmuntrede alle til at lære Børnene Primaryforeningens Hensigt og Formaal. Derefter blev der serveret Kager og Chokolade.

Festen blev afholdt til Fordel for Børnenes Juletræ, og Bestyrelsen blev ikke skuffet over Resultatet, idet Tilslutningen var langt over Forventning. Der var 107 til Stede, hvoriblandt 41 Born. Et stort Arbejde kan udføres for Kirkens Fremgang gennem Primaryklassen. Aalborg Primary sender hermed en Hilsen til alle Primaryklasser i Missionen, og vi haaber, at de alle maa have haft en glædelig Julefest. E. J. H.

KØBENHAVNS SANGKOR AFHOLDER FEST.

Torsdag den 14. December afholdt Københavns Sangkor det traditionelle Julegilde. Festen var i alle Maader en

Kæmpesukces; med faa Midler havde Komiteen, som forestod Arrangementet, faaet det bedste ud af deres Anstregelser. Bordet var smukt pyntet, og et tændt Juletræ gjorde sit til at forhøje Feststemningen. Efter at det velsmagende Maaltid var sat til Livs, tilbragtes Resten af Aftenen med Dans.

Missionspræsident og Søster Holger M. Larsen bærede Sangkoret med deres Nærværelse. O. B. W.

PRÆSTEDØMMET

KREDSLÆRERNES LEKTIE FOR JANUAR.

Vær ikke bange.

Det er meget karakteristisk for virkelige og oprigtige Kristne, at de ikke er bange for at tage Konsekvenserne af deres Tro. Saaledes er det ogsaa med virkelige Sidste Dages Hellige. Mange af os er bange for at vise Verden, hvad vi egentlig er. Vi har endnu Skrækken i os. Men man taber *intet* ved at fortælle, at man tilhører Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Tværtimod vil Menneskene respektere os mere; thi vore Lærdomme er af en saadan Beskaffenhed, at de vinder ved nærmere Undersøgelse. Alle betragter med største Ærefrygt de Mænd og Kvinder, der har Mod til at hævde deres Overbevisning.

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS FOR JANUAR MAANED.

Vore Hjerter rens, vi bede,
Hold os stedse fast til dig.
Lad din gode Aand os lede,
Altid frem paa Livets Vej.

KORLEKTIER FOR JANUAR MAANED.

Senior- og Juniorklassen:

5. Trosartikel: »Vi tror, at en Mand for at være berettiget til at prædike Evangeliet og forrette dets Ordinancer maa kaldes dertil ved Inspiration fra Gud og ordineres ved Haandspaalæggelse af dem, som selv er bemyndiget af Gud.«

Børn over 10 Aar:

1. Kongernes Bog 3: 28: »Og al Israel hørte Dommen, som Kongen havde dømt, og de frygtede for Kongens Ansigt; thi de saa, at Guds Visdom var i ham til at holde Dom.«

PAPE

Børn under 10 Aar:

Mathæus Evangelium 4: 17: »Fra den Tid begyndte Jesus at prædike og sige: Omvender eder, thi Himmeriges Rige er kommet nær.«

FORSLAG TIL 2½ MINUTTERS TALER.

Senior- og Juniorklassen:

1. Hvad er Forskellen paa sande og falske Lærere?
2. Hvad lover vi, naar vi nyder Nadveren?

Børn over 10 Aar:

1. Giv en Beskrivelse af Salomons Tempel.
2. Fortæl om Jonas.
3. Hvad forstaar vi ved »Giv Gud hvad Guds er og Kejseren hvad Kejserens er?«
4. Hvorfor er Kristus det største Menneske, der har levet?

Børn under 10 Aar:

1. Fortæl om Johannes den Dober.
2. Fortæl om, da Jesus blev fristet af Djævelen.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

7. J a n u a r.

DANIEL.

Beretningen om Jonas lærte det hebraiske Folk Nodvendigheden af at indbefatte alle Verdens Mennesker i deres Tankegang under deres nylig formede Opfattelse af en universel Jehova. Jonas var, som vi har set, i Virkeligheden den første store Missionær. Daniel viser nu det hebraiske Folk, hvorledes de skal leve, naar de bosætter sig, enten ved Tvang eller frivilligt blandt Verdens Nationer. Det er interessant at lægge Mærke til, at Daniels Bog aldrig er blevet antaget som en Del af den kanoniske Skrift af Hebræerne, og dog findes der i Bogen Beretninger og Fortællinger, som for Jøderne i Virkeligheden er klassiske Eksempler paa Forbeholdenheden i deres Liv og Hengivenheden til Princippet og for Gud, hvad der altid har været den gudfrygtige Jødes Maal gennem de Aarhundreder af hans Liv, som en Mand uden Fædreland mellem Verdens Nationer.

Vi har ingen Kundskab om Mennesket Daniel udover det Billede af ham, der gives i Bogen. Fra Bogen lærer vi, at Daniel var af ædelig, fyrstelig Blod, der, medens han endnu var ganske ung, var mellem dem, der blev ført bort til Babylon. At han var en ung Mand af overordentlig stor Dygtighed, kan ikke betvivles, fordi han sammen med andre blev

kaldet til at assistere i Kongens Slot. Der siges i Skriften om ham, at han var »i Stand til at forstaa al Slags Visdom og til at lære Kundskab«. Med Hensyn til Mad og Drikke havde han ogsaa en Vane, som gjorde ham til en bemærkelsesværdig ung Mand. Han bad om at maatte faa Lov til at spise Grøntsager og at drikke Vand i Stedet for Vin.

Daniel blev en af Kongens Yndlinge ved at tyde en Drom, som Kongen havde givet sine vise Mænd Ordre til at forklare for sig. Daniel tog Tid for dette og gjorde det til en Sag af Faste og Bøn. Han havde læst og studeret Jeremias' Ord, han modtog Syner, han glædede sig endog over Instruktioner, der blev givet ham af Englen Gabriel. Det er da intet Under, at Daniels Profetier er saa klare og vigtige. Daniel fik at vide om Kristi Komme, om Bygningen af Templet, og han forudsiger endog Længden af Kristi Mission førend Korsfæstelsen. Nogle Forfattere paastaar, at det er paa Grund af disse meget tydelige Henvisninger til Kristus, at Joderne ikke har givet Daniels Bog en Plads i deres Skrifter. Det er sikkert, at det er en korrekt Opfattelse, fordi der er mange andre Faktorer forbundet med Daniels Bog, som kunde have haft noget at gøre med Forkastelsen deraf. Bogen blev dels skrevet paa Hebraisk, dels paa Aramæisk. Nogle siger, at den hebraiske Del var sammensat for at blive læst af de lærde og den aramæiske for det almindelige Folk — men det kan ikke være sandt, eftersom Forandringen kommer midt i en enkelt Fortælling. Andre siger, at det altsammen oprindeligt var skrevet paa Aramæisk, og at det er Grunden til Forkastelsen. Nutidens lærde har ikke nogen sikker Nogle til dette Spørgsmaal. Saa meget kan dog siges — hele Daniels Bog deler sig naturligt i to Dele. Den første Del fra Kapitel 1 til 6 danner en Række Fortællinger, der handler om Daniel og hans Kammeraters Æventyr; den anden Del, fra Kapitel 7 til 12, bestaar af 4 Syner, i hvilke den da kendte Verdens Historie opføres i symbolsk Form fra Landflygtigheden i Babylon til de Helles endelige Triumf.

Vi kender ikke Forfatteren til Daniels Bog, ej heller Tiden for dens Udarbejdelse og Affattelse. Der findes intet Sted i Bogen, hvor den Paastand er fremsat, at den blev skrevet af Daniel. Daniels Bog er derfor ligesom Jonas' Bog en Bog om en Profet i Stedet for en Bog af en Profet. De fleste lærde paastaar, at Bogens Affattelse fandt Sted saa sent som i Midten af det andet Aarhundrede før Kristi Fødsel. Bogen omtales ikke i jodisk Litteratur før den Tid. Dette sene Tidspunkt for dens Udarbejdelse anføres som en anden Grund, hvorfor Bogen ikke indbefattes i den profetiske Kanon, idet den blev sluttet i den første Del af det andet Aarhundrede

for Kristus. Men Tiden for dens Affattelse er heller ikke saa vigtig, vigtigere er dens Indhold. Der fortælles os af Josephus, at da Alexander besøgte Templet, saa han Daniels Bog. Hvis dette er sandt, maa Daniels Bog have eksisteret i det fjerde Aarhundrede; thi Alexander døde i 333 for Kristus. Disse Ting overlader vi til de lærde. Men Bogens Formaal synes bestemt og klar. Martyrernes Mod forfægtes — Nutidens Israel behøver sandelig den Opfattelse. At Gud har Respekt for dem, der bekender hans Navn og følger hans Bud — den Opfattelse trænger Nutidens Israel ogsaa til. At Folk skulde have moralsk Mod til at være trofaste overfor Gud — det er ogsaa en Opfattelse, som Nutidens Israel skulde respektere. Vi gentager: et Værks Duelighed findes i dets Lærdomme, ikke i Tiden for dets Affattelse.

Spørgsmaal.

1. Hvorledes blev Joderne behandlet under det babyloniske Fangenskab?
2. Læs Daniel 7: 15—18; diskuter Meningen af Profetien.
3. Læs Daniel 7: 9—14 og 22, læs saa Pagtens Bog, Kapitel 116 og diskuter.
4. Paa hvilken Maade syntes Daniel at have Kundskab, som harmonerer med det, der gives os i Vidsomsordet?
5. Læs Daniel, Kapitel 12. Brug dette Kapitel til Støtte for den Antagelse, at der vil blive en Opstandelse af de døde.
6. Fortæl om Nebukadnezars Drom og dens Fortolkning.
7. Fortæl om Begivenhederne, der er forbundet med Daniels Nedkastelse i Lovekullen.
8. Fortæl Beretningen om de tre Israeliter, der blev kastet i den »brændende Ovn«.
9. Læs Kapitel 4. Har vi her en Lære i Stolthed?

---

14. Januar.

JOB.

Hver Dreng og Pige har hort om »Job«. Alle taler om »Job«. Beretningen er meget enkel og ligetil, men dens Mening er temmelig vanskelig at forstaa. De fleste lærde anser Jobs Bog for at være det smukkeste og ædleste Udtryk for hebraisk Tankegang.

Tennyson sagde, at »Job« er »det største Digt, saavel fra gammel som ny Tid«.

Carlyle sagde: »Jeg kalder det, bortset fra alle Teorier om det, for noget af det mest storslaaede, der nogensinde er skrevet.«

Der tales om Jobs Bog som værende et Skuespil, et stort

religiøst Drama, der handler om Erfaringer, som paa en eller anden Maade falder i ethvert Menneskes Lod.

Hvis man betragter den som et Drama, er de tre store Roller Jehova, Satan og Job.

Betraget som et religiøst filosofisk Digt er dens Emne »Den uskyldiges Lidelse« eller »Lidelsens Problem«. Et Emne, som endnu ikke er blevet afgjort.

En anden Maade at betragte Job paa, er at betragte Beretningen som en Slags Prøvelse. Ikke en Prøvelse for at fordømme en eller anden, fordi vedkommende har gjort forkert, men en Prøvelse i Betydningen af en Undersøgelse om en større Ære. Hvis vi betragter Beretningen fra dette Synspunkt, understøtter Jehova Jobs Værdighed, medens Satan optræder som en Slags offentlig Anklager.

Job bliver ogsaa betragtet som en stor historisk Karakter, en stor Guds Profet, der virkelig levede og gennemgik alle de omtalte Erfaringer. Dersom Bogen akcepteres i den Aand, lærer Job os som en Profet først om de to store fundamentale Kræfter i Verden, der strides om Menneskenes Aander — Jehova eller Gud, der repræsenterer det godes Magt, og Satan, der repræsenterer det ondes Magt. Denne Strid og Kamp er evig, og Satan paastaar, at han kan faa alle Menneskenes Aander, dersom Gud ikke beskyttede dem imod de Onder, som han kunde tilføje dem. Gud synes at indtage den Stilling, at Job og med ham alle Mennesker har Kærlighed til og Tro paa det gode; at denne Kærlighed og denne Tro vil vedvare til Trods for Sygdomme og Lidelser.

Job lærer os som Profet følgende om Lidelse:

1. Den Kendsgerning, at der findes noget, der hedder Lidelse.

1. Lidelsen er en Kendsgerning og faar Lov til at eksistere samtidig med Livet selv.

2. At Lidelse ikke er en Prøve paa Hellighed eller Godhed.

3. At Lidelse ikke blot er en Tilstand, der opstaar som et Resultat af Synd. Den uskyldige saavel som den skyldige lider. (Det er et mægtigt Sandhedsvaaben. Ingen Opfattelse har sinket Menneskehedens Udvikling af et bedre Liv end den, der har akcepteret Livets Onder som »guddommelige« Straffe. Hvis vi engang indrømmer, at Tingene er, som de er, fordi Gud ordnede det saaledes, er Ideen om Fremgang umulig, fordi Fremgang i saa Tilfælde synes at være modsat Guds Vilje og Ønske. Naar du læser Menneskenes Historie, vil du forstaa, hvilken mægtig Profet Job var ved at overvinde denne frygtelige Opfattelse. Job var moderne i sin Tankegang. For Sidste Dages Hellige er det blot en anden Maade at sige, at han var en inspireret Sandhedslærer.)

4. At Lidelse skulde anses for noget mere end en Advarsel fra Gud om, at Mennesket skulde omvende sig. (Her ser Job igen Storheden. Lidelse skyldes Samfundsforholdene. Lidelse vil maaske fore til Omvendelse, men den uskyldige lider ogsaa, og Gud skaber ikke Lidelse, den kommer som Følge af Livet selv.)

5. At Lidelse ikke skal overvindes i dette Liv, men i et andet — i et udødeligt Liv. Saaledes bliver Job en stor Profet om Udødelighed og evigt Liv.

6. Lad os her tilføje en selvfølgelig Slutning. Da Lidelse skyldes dette Liv, vil den ikke overvindes i dette Liv. Og da Lidelse skyldes Livet, kan den maaske ikke overvindes af Mennesket selv, da det, saa længe det er paa Jorden, er en Del af Livet. Lidelsen vil da blive overvundet ved Hjælp af noget, der er uden for dette Liv. Vore Handlinger tilligemed den Hjælp fra en, der er i Stand til at hjælpe, vil bringe Lindring i en Tid og paa et Sted, hvor dette Livs Tilstande ikke er fremherskende. Disse Kendsgjerninger lærer os til Gengæld at stole paa en Forløser, at have Tillid til den Forløser, Tro paa hans Hensigter og en varig Tro paa disse Hensigters endelige Triumf.

Denne Lektie er meget svær. Her er et Forslag. Læg denne lille Lektie i din Bibel i Jobs Bog. Læs den og Jobs Bog mindst en Gang om Aaret. For hvert Aar vil du finde, at Job betyder mere og mere.

Spørgsmaal.

Læs følgende og forklar Meningen af hvert: Job 5: 6—8, 9: 20—22, 13: 20, 14: 1—2, 16: 2—3, 28: 28, 38: 3—8; diskuter Kapitel 38.

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

7. J a n u a r.

JESUS BEGYNDER AT PRÆDIKE.

Tekst: Math. 4: 12—17; 23—25; Luk. 4: 14—22; Joh. 1: 19—41;
3: 22—26; 4: 1—3.

En Gang for længe, længe siden var der en Konge. Han kom for at bringe Velsignelse til hele Verden. Længe før han blev født, havde Folk ventet, at han skulde komme, thi deres Gud havde lovet dem, at han skulde komme. Han boede ikke i et pragtfuldt Palads. Heller ikke havde han en Guldkrone. Men Engle fra Himmelen fortalte hans Folk, at han var født. Han kom for at vise alle Mennesker Vejen til Guds, hans Faders, Rige. Mange vidste ikke, at han var deres Konge.

De troede, at alle Konger maatte have mange Penge og have Guldkrone paa Hovedet. Men andre kendte ham straks, de saa ham. De lyttede til hans Lærdomme og glædede sig derover hele deres Liv.

Denne Konges Moder hed Maria, og Kongen selv skulde lære at blive Tommermand. Han lærte ogsaa mange andre Ting. Da han var 12 Aar gammel, kunde han stille Spørgsmaal og besvare Spørgsmaal, som vise Mænd maatte forundre sig over. (Du véd sikkert hans Navn nu, men sig det ikke endnu.)

Denne Konge var en saa vidunderlig Mand, at Gud sendte et specielt Sendebud for at berede Vejen for ham. Dette Sendebud raabte til alle Mennesker, at de skulde omvende sig, holde op at synde og blive døbt, for at de maatte blive rene og rede til at lytte til denne Konges Ord. Da Tiden kom, blev Kongen selv døbt for at vise Folket Vejen til Guds Rige. Og da han kom op af Vandet, var der en Stemme, som talte til ham. Hvis Stemme var dette, og hvad sagde den?

Fra denne Tid begyndte Jesus, for det var Kongens Navn, at skinne for Verden ligesom et stort Lys, der skinner i et tæt Mørke. Han gik iblandt Folket og sagde: »Omvend eder, for at I kan komme ind i Guds Rige.«

En Dag gik han til Nasaret, den lille By, hvor han havde boet som Dreng. Her gik han ind i Synagogen, det var Navnet paa deres Kirke, men i Stedet for at lytte til de andres Tale, gik han denne Gang selv op og begyndte at prædike. Han fortalte dem, at Herren havde velsignet ham og sendt ham for at forkynde Evangeliet for de fattige og sorgfulde. Da Folket horte dette, blev de meget forbavsede. De kendte ikke deres Konge, og de sagde til hverandre: »Er dette ikke Josef, Tommermandens Son?«

Doberen Johannes vidste, at Jesus var Guds Son, den lovede Konge, og han var heller ikke bange for at sige det. En Dag, da Jesus kom gaaende, sagde han til Folket, som stod rundt om ham: »Se, dette er Guds Son, den Mand, som kan lære os, hvorledes vi skal komme ind i Guds Rige.«

Den næste Dag, da Jesus gik forbi, sagde Johannes til to af sine Disciple, Andreas og Peter: »Se, der er Guds Son.« Da gik Disciplene og fulgte Jesus for at lære af ham.

Og Jesus gik fra By til By og forkyndte Evangeliet for Folket. Han helbredede syge og gjorde godt mod alle, og Hundreder horte om hans gode Gerninger. Og de bragte syge til ham, og han helbredede dem.

Og der fulgte ham store Skarer af Folk fra Galilæa, fra Jerusalem, fra Judæa og fra hinsides Jordan.

14. Januar.

EN DAG SAMMEN MED JESUS.

Tekst: Math. 4: 14—18; Mark. 1: 21—34; Luk. 4: 31—41.

En Dag, efter at Jesus havde begyndt at prædike for Folket i deres Kirker eller Synagoger, gik han til en By, der hed Kapernaum. Denne By laa ved den Galilæiske So. Dette er en meget smuk Indso, hvor der er mange Fisk. Derfor er der næsten altid mange Fiskere ved dens Bredder.

Det var en Søndag, da han var der, og han gik til Kirken og prædikede for Folket. Folket blev meget forundret over den Maade, hvorpaa han prædikede. Han talte helt anderledes end de andre Prædikanter. Han talte som en, der vidste, hvad Gud vilde, at de skulde gøre, og han talte som en, der har Ret til at tale for Gud. Dette syntes de meget godt om.

Men denne Dag var der en iblandt dem, som syntes at have en ond Aand i sig. Han raabte ud i Kirken og sagde: »Lad os være i Fred. Hvad har vi med dig at gøre, Jesus af Nasaret? Er du kommet for at odelægge os? Jeg véd, hvem du er, du Guds Hellige.«

Og Jesus sagde til den onde Aand: »Ti stille og far ud af ham.«

Og den onde Aand raabte endnu en Gang med høj Røst og fo'r saa ud af Manden. Folket blev meget forfærdet og sagde til hverandre: »Hvad er dette, vi hører og ser? Denne Mand endog befaler onde Aander, og de er ham lydige.«

Og Folket fortalte deres Naboer om Jesus, og snart talte alle om Jesus og hvad han havde gjort. Men Jesus gik ud og besøgte sine to Venner Simon og Andreas. To andre Mænd, som hed Jakob og Johannes, og som var Jesu Efterfølgere, gik med ham. Da de kom til Huset, hvor Simon boede, hørte de, at hans Svigermoder var meget syg. Hun havde Feber og laa i sin Seng. Simon og Andreas vidste, at Jesus havde hjulpet saa mange andre, og derfor troede de, at han ogsaa kunde hjælpe Simons Svigermoder. saa de fortalte Jesus om hende.

Jesus tog hende ved Haanden og loftede hende op og straks forlod Feberen hende. Hun stod ud af Sengen og begyndte straks at berede Mad og Drikke for dem.

Da denne Kvindes Venner hørte om disse Ting, fortalte de alle, de mødte, om Jesus, og snart samlede der sig en stor Folkeskare foran Døren til Simons Hus. De havde bragt Folk med, der var syge eller var plagede af onde Aander, og Jesus helbredede dem alle.

RELIGION — EN LIVETS VEJ.

Af Guy C. Wilson.

I.

AT MØDE KENDSGERNINGERNE I RELIGION.

Problem: I hvilken Udstrækning er det sandt, som det ofte hævdes nu om Dage, at Religion i Almindelighed bedst kan trives blandt Kvinder og Børn, gamle Mænd og utænkende?

De vil bedre kunne besvare dette større Spørgsmaal, dersom De først vil have Deres Opmærksomhed henledt paa tre mindre Spørgsmaal: (1) Er den nuværende Retning, især blandt de unge og den dannede Klasse, imod eller bort fra Kirken? (2) Kan nogen Del af Grunden til denne Tendens, hvad det nu end kan være, findes i Kirken selv, og hvis det er Tilfældet, hvor ligger den da? (3) Hvorledes kan man bedst, med Hensyn til den nuværende Situation, faa flere Tilhængere af Religion?

1. Nuværende Tendenser.

I 1932 foretog Morris Markey, en amerikansk Skribent, en Rejse gennem de Forenede Stater for at finde ud af, dersom han kunde, hvad Minearbejdere, Ekspeditricer, Bankmænd, Filmstjerner og Landmænd fik ud af Religion under den største Krise, Amerika nogensinde havde gennemgaaet. I alt talte han med 500 Mennesker, som, fortælles det os, aabnede deres Hjerter for ham.

Medens han i alle Dele af Landet fandt de samme »forvildede Anstrengelser«, fandt han intetsteds, siger han, »en ægte religiøs Følelse«. Kun et Menneske af de 500 saa paa Religion som en Støtte. Overalt traf han paa »Pessimisme, Mistillid, Mørskab over vore Fædres Tro«. Og derfor kom han til den Slutning, at »Kristendommen næppe kan anses for en virkelig Magt i amerikansk Liv«. Mange mener ogsaa, at Religion og Intelligens ikke kan forenes; et intelligent Menneske kan ikke have noget at gøre med Religion.

2. Aarsagerne til denne Retning.

Der synes at være en tydelig Frafalden blandt Mænd og Kvinder i Dag, baade unge og gamle, fra den tidligere Tro paa Religion. Hvad er Grunden til denne Ligegyldighed? Den skyldes ikke een Grund alene, men mange. En vis Klasse religiøse Skeptikere har besluttet ikke at taale nogen Indskrænkninger, enten i Moral eller andre Forhold. En anden Klasse, Mænd og Kvinder, som stræber efter et højere Livs-

(Fortsættes Side 13.)

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke

Af Sidste Dages Hellige.

Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:

Holger M. Larsen

Redaktionssekretær og Translatør:

Orson B. West

NYTAARSBETRAGTNINGER.

Det gamle Aar er nu henrundet, og vi hilser det nye Aar: 1934.

1933 har været et velsignet Aar for den Danske Mission, idet vi har levet i Fred og Ro og i rigeligt Maal nydt Herrens Velsignelser. Vi har maaske ikke tillagt Kirken saa mange nye Medlemmer, som vi kunde ønske, men jeg tror at kunne sige, at vore Søskende er vokset i Evangeliet gennem Aaret.

Jeg er Gud taknemmelig for, at jeg har faaet Lov til at arbejde blandt Søskende i Danmark. Jeg paaskønner Deres Trofasthed og gode Arbejde og Opofrelse for Evangeliets Sag. Der findes ikke bedre Søskende nogen Steder i Verden end de, der tilhører de aktive i Danmark og Norden; lad os ikke sige noget om de passive; thi dem har vi i alle Lande. Denne Kirke forlanger Aktivitet af dens Medlemmer, ikke for at besvære dem, men for at de kan vokse og have Fremgang.

Jeg takker de Brødre og Sostre, som har virket som Medlemmer af Hovedbestyrelserne for de forskellige Hjælpeorganisationer. De har udført et udmærket Arbejde. Tak til Forstanderskabet i de forskellige Grene; de har været sande Ledere for deres Brødre og Sostre, og jeg tror, at Søskende paaskønner dem og deres Arbejde, mere end Ord kan sige.

Til vore lokale Brødre, der har været og som stadig er ude at forkynde Evangeliet som Sandhedens Budbærere, ønsker jeg at sige, at I har været værdige Repræsentanter for Kirken. En hjertelig Tak til Søskende i de forskellige Grene, som har gjort det muligt for dem at udføre Missionærarbejde. Herren vil velsigne eder for eders Opofrelse.

En hjertelig Tak til alle Grenes Funktionærer og Medlemmer i hele Missionen.

Naar jeg opmuntrer mine Søskende til at betale deres Tiende og Ofringer, er det ikke, fordi Kirken behøver deres faa Midler, eller fordi de gør mig en personlig Tjeneste.

Det er ikke, fordi Gud ønsker at gøre dem fattige eller de skal lide Nød for at assistere Kirken, men det er for deres personlige Udvikling og Velsignelse. Den Broder eller Søster, som er ærlig overfor Herren med Hensyn til dette Princip, vil nyde en Glæde og Tilfredshed, som andre ikke kender. Vi efterlever ikke Loven for at faa timelig Velsignelse. Glæde og Tilfredshed er mere værdifuld end al Jordens Rigdom.

Vi taler saa meget om Visdomsoerdet og det sunde Legeme, som vi vil komme i Besiddelse af, dersom vi efterlever dette Bud. Jeg ønsker at henlede Deres Opmærksomhed paa, at det ikke alene er den timelige Velsignelse, som vi burde tænke paa, men i lige saa høj Grad den aandelige. Vi styrker os selv, vi overvinder vort Begær og vore Tilbojeligheder. Som Sidste Dages Hellige ser vi hen til den Tid, da vi skal opnaa en fuld Frelse i Guds Rige. Hvad er Betydningen af en Frelse? Vi siger, at Frelsen er en Tilstand, hvor vi har lært at overvinde vore Tilbojeligheder og Svagheder. Søkende, dersom det er Tilfældet, lad os da begynde at vandre paa Frelsens Vej i Dag.

Det er Skik og Brug, at vi gør Nytaarsbeslutninger ved Aarsskiftet, hvad der maaske er udmærket. Men lad os ikke tale for højt, da vor Saligheds Fjende ellers let kunde høre det, og saa vilde han naturligvis lægge al for mange Besværligheder paa vor Vej, men lad os i vort Hjerte beslutte, som Josva i gamle Dage, da han sagde: »Jeg og mit Hus vil tjene Herren evindeligen.«

Vore bedste Ønsker til Missionærer og Søkende, saavel i Danmark som i vort Naboland Norge, om et velsignet og godt Nytaar.

Holger M. Larsen.

(Fortsat fra Side 11.)

plan, er ikke destomindre uvidende om den Kendsgerning, at Religion kunde blive deres bedste Forbundsfaelle, hvis de blot vilde det. De véd naturligvis, at Religion har været en af Menneskeheden's største Interesser fra Begyndelsen af. Men Religion er gennem Aarhundreder blevet befængt med Overtro og Formler, som ikke kan finde Tiltrækning hos dem, der er blevet videnskabeligt uddannet. Disse vender sig til Kunst, Litteratur og Musik for at hente Trost, som kun det aandelige Liv kan give. En tredje Klasse Skeptikere erfarer en Konflikt mellem den videnskabelige Metode, Eksperimenternes Metode og Religionens Metode, Autoritetsmetoden. Nogle af dem tror, at de har opdaget en Uforsonlighed mellem nogle af Kirkens Lærdomme og Videnskabens Opfindelser og Opdagelser. Disse har dog ikke forstaaet at

skelne mellem, hvad der fundamentalt i Religion, og hvad der blot er tilfældigt. Desuden har de ikke vidst, at den videnskabelige Metode og den religiøse er væsentlig de samme.

3. Midlet.

Hvad er der at gøre i denne Situation? Det er det vigtigste Spørgsmaal. Først af alt er det absolut nødvendigt, at vi gaar Kendsgerningerne i Mode og gaar dem modigt og frit i Mode — baade Livets og Religionens Kendsgerninger. Heri ligger Haabet for os selv og for dem, der skal følge os. Vi kan ikke blot slukke Lyset og falde i Sovn.

HVAD ER RELIGION?

Af Guy C. Wilson.

Problem: Lav for Dem selv en forelobig Definition af Ordet »Religion«, som De kunde tænke det og tænk paa denne Definition, til De har læst nedenstaaende; sammenlign saa Deres Definition med den, der her foreslaas.

Følgende vil hjælpe Dem til at komme til en tilfredsstillende Slutning med Hensyn til, hvad Religion er: (1) Den etymologiske Mening af Ordet »Religion«, (2) Den etymologiske Mening af Ordet »Evangelium«, (3) Meningen af Udtrykkene »Jesu Religion« og »Kristi Evangelium« og (4) Bestanddelene i den nyere Definition af Ordet »Religion«.

Etymologisk set er Ordene »Religion« og »Evangelium« interessante, idet de viser en Adskillelse, der ofte tabes, naar der diskuteres om dette Emne.

Ordet »Religion« anses nu i Almindelighed at være kommet fra et latinsk Ord, der betyder at *binde*. Saaledes kan man sige, at Ordet Obligation er afledt af Ordet »Religion«, idet Ideen om at *binde* er fælles for dem.

Religion *binder* paa to forskellige Maader: For det første forener den Folk ved de samme usynlige Baand, som naar to eller flere kommer sammen for et bestemt Formaal, som finder Udtryk i, hvad vi kalder Religion; og for det andet forener den Gruppen eller de Individuer, som udgør Gruppen, med Gud, som naar nogle Personer melder sig ind i det samme Samfund. — Den sande Mening med Ordet »Religion« er da en *Forbinden* af Mennesker i deres Opfattelse af og Tanke om Gud.

Med Ordet »Evangelium« er det noget anderledes. Ordet er afledt af de angelsaksiske Ord »god«, der betyder »Gud«, og

»spel«, der betyder »Beretning«. Saaledes betyder Evangelium »Guds Beretning« eller »Beretningen om Gud«. Der er et Ord af lignende Betydning i det græske Testamente. Det er »euangelion«. *Eu* betyder »godt« eller »god«, *angelos* betyder »Budbærer« eller »Bærer af gode Tidender eller Nyheder«. I den bibelske Betydning af dette Ord har vi »gode Tidender om en stor Glæde« — et Udtryk, der anvendes paa Kristendommens Budskab. Men der er en speciel Betydning, som Ordet har. Det er ikke *en eller anden* »Beretning om Gud« eller blot nogle »gode Nyheder«, som vi har for Øje, naar vi beskæftiger os med Vendingen »Evangelium«. Naar kristne Mennesker bruger Ordet, tænker de som Regel paa en *bestemt* »Beretning om Gud«, nogle bestemte »gode Nyheder«, nemlig Beretningen om Gud, aabenbaret i Kodet, som vi siger, Beretningen om den menneskelige Forløsning, udarbejdet af Jesus Kristus for Mennesket.

Man hører ofte Mennesker tale om »Jesu Religion« og »Kristi Evangelium«. Hvad mener de?

Under Titlen »Jesu Religion« kan opfores saadanne moralske Principper som Broderkærlighed, Storsindethed, personlig Frihed, Uselviskhed, Ædelmodighed, Mildhed, Velgørenhed i Betydningen at give og ogsaa i Betydningen at overse andres Fejl, Naade, Retfærdighed og Kærlighed i dens højere Former.

Alle disse Ting antages som Dyder af ethvert Menneske. Ingen, ikke engang Ateisten, vil sige noget andet; han akcepterer dem, saa snart han er i Stand til at forstaa dem, og han forsøger at kultivere disse onskværdige Egenskaber. Endvidere kan man sige, at vore Love mod Tyveri, Udspredelse af usande Rygter, Uморalskhed, Mord er baseret paa den Idé, at disse moralske Principper er Grundlaget for Samfundet. Med andre Ord, de Idealer, der leder Menneskene i deres Handlemaade i Forhold til hinanden, er de Idealer, som ogsaa findes i Jesu Religion.

Naar vi derfor hører Indvendinger imod Religion i Almindelighed, er det ikke Indvendinger mod de moralske Forskrifter, men snarere imod noget, som ofte anses for at dække over det andet Begreb, »Kristi Evangelium«.

Vendingen »Kristi Evangelium« indbefatter alt, hvad der er blevet omtalt under »Jesu Religion« og desuden et andet Sæt Ideer. Det blev omtalt før, at Ordet »Evangelium« i etymologisk Henseende betyder »Beretningen om Gud« eller »gode Nyheder« om Forløsning ved Kristus. De »gode Nyheder« eller »Beretningen« var ikke, da Ordet »Evangelium« først blev brugt, Ideen om, at Retfærdighed eller Fred var kommet ind i Verden; snarere var det Ideen om, at Menne-

skets Forløsning fra Synd var blevet udvirket af vor Hærr ved hans Dod og Opstandelse fra de dode.

Denne Idé om Forsoningen med Gud, om Tilgivelse af Synd af ham, om en Vej, aabnet op til det evige Liv for Mennesket — dette er det centrale i Kristendommen. Det er fortrinsvis Kristi Evangeliums Budskab som forkyndt af Apostlene efter Opstandelsen. »Denne Jesus«, siger Peter, »oprejste Gud, *hvorum vi alle ere Vidner*«. Og Jesus sagde selv til de elleve Disciple lige for sin Himmelfart: »Men I skulle faa Kraft, naar den Helligaand kommer over eder, og I skulle være mine Vidner baade i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria og indtil Jordens Ende.« — Kristus er oprejst fra de dode, hvorum vi er Vidner — det var det væsentlige Punkt, det vitale Budskab i Kristendommens første Dage, og det er stadig Kernen i Kristi Evangelium. Ikke at Evangeliet ikke lægger Vægt paa de moralske Forskrifter, som vi tænker paa i Forbindelse med Jesu Religion. Disse Ting udgør, som allerede nævnt, en væsentlig Del af Evangeliet.

Man kan altsaa sige, at Religion indbefatter (1) de moralske Idealer, som findes i Jesu Lærdomme, og som civiliserede Mænd og Kvinder ikke finder Vanskelighed i at akceptere og mere eller mindre indfletter i deres daglige Liv og (2) Ideen om Kristi Forsoning, som i sig har Tilgivelse for Synd. Opstandelsen fra de dode sammen med Sjælens Udødelighed og Himmelen herefter.

AT MØDE FRISTELSEN.

Da Jesus blev »fort op i Ørkenen af Aanden for at blive fristet af Djævelen«, modte han det første Angreb ved at erindre sig Udtalelsen i femte Mosebog, at »Mennesket ikke lever af Brod alene, men af hvert Ord, der udgaar af Guds Mund«.

Den anden Fristelse klarede han ved at citere: »Du skal ikke friste Herren, din Gud«, og den tredie ved Ordene: »Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene«.

Med andre Ord, i Stedet for at give efter for Fristerens forskellige Forslag og Henstillinger, mindedes han disse forskellige Skriftsteder, og de trængte de Fristelser, der var ved at angribe ham, bort fra hans Sind.

Denne Erfaring i Kristi Liv lærer os en hel Del. Fristelse overvindes ikke ved at slaas med den, men ved at kalde sundere Tanker til Hjælp og ved at bevare dem i Sindet, indtil det onde Anslag mister sin Magt over os. I Stedet for at give

efter for Fristelsen handler vi i Harmoni med den Tanke, som har erstattet den.

Jesus kunde med Held modstaa Fristelsen, fordi hans Sind var fyldt med Guds Ord, som det indeholdes i de hellige Skrifter. Han var i Stand til med et Øjeblikks Varsel at mindes de store Sandheder, som Gud havde aabenbaret for Ledelsen af sine Born. Hans Folks høje Idealer var en Del af hans Liv, og Fristeren kunde ikke bryde gennem denne sikre Mur.

Hvor lykkelig er ikke det Menneske, som i Farens og Fristelsens Stund kan kalde til Assistance de religiøse Lærdomme, som han har modtaget! Gud har lovet, at den Hellegaand vil bringe de Bud, han har givet os, til vor Erindring i den Stund, da vi skal bruge dem. Men det er nødvendigt at vide, hvad hans Bud er. Dette kræver Studium og Bøn. Vi maa studere Guds Ord og gøre de Aabenbaringer, han har givet sine Born, til vore Idealer og opføre os i Overensstemmelse dermed.

Hvis vi gør dette, er der ikke nogen Fare for, at den ondes Indflydelser kan gøre sig gældende og lede os paa Vildspor. Men dersom disse Idealer mangler, hvis vi blot kommer med uden Formaal eller Principper til at afgøre, hvorledes vi skal handle, da er vi i konstant Fare. Der er intet, vi kan kalde til vor Hjælp, ingen gode Tanker til at erstatte de, der er onde eller daarlige, og vi vil sandsynligvis give efter for enhver Fristelse, som vil komme paa vor Vej.

Fra Deseret News.

KRONET MED HERLIGHED.

Fortælling af *Nephi Anderson*.

Oversat af *John S. Hansen*.

Første Del.

I.

»Hvor var du, da jeg grundfæstede Jorden? . . . Da Morgenstjernerne sang til Hobe, og alle Guds Born raabte af Glæde?« — Job 38: 4, 7.

Himlens Hærskarere var forsamlede: Guds Sonner og Dotre. De mange Stemmer blandede sig med hinanden i en mægtig Summen, der hævedes og sænkedes ligesom den mægtige Havflades Bolger, naar de er ved at falde til Ro efter en

Storm. Da holdt Støjen pludseligt op, og der blev fuldkomment stille overalt.

»Lyt,« sagde En til den, der stod ved hans Side, »Fader vil tilkendegive sin Villie.«

En Stemme gennembævede Forsamlingen. Den var klangfuld som en Krystalklokke, og saa tydelig, at ethvert Øre opfangede den, saa smuk og velklingende, at ethvert Hjerte indenfor dens Omraade fyldtes med Velbehag.

»Og nu, I, mine Born!« saaledes lod Ordene, »I er nu naaet til det Sted paa Eders Udviklingsbane, hvor en Forandring nødvendigvis maa finde Sted.

Saaledes som I har levet her i al denne Tid i Guds Nærvarerelse og under de her virkende Magters Kontrol, har I udviklet Eder i Kundskab om Eders nuværende Tilstand. Gud er tilfreds med Eder — med de fleste af Eder, og mange af Eder har vist sig i Besiddelse af stor aandelig Kraft og blandt disse vil Han vælge sine fremtidige Fyrster og Ledere. I er bleven underviste om mange af Lysets og Livets Love, hvormed Universet er skabt og blevet styret. I har ganske vist ikke alle gjort lige megen Fremgang, eller i samme Spor. Nogle har glædet sig mere over Musikkens harmoniske Toner, medens andre har søgt at udgranske Guds Skaberværk. Enhver har fundet Glæde i og haft Udbytte af, hvad de har foretaget sig. Men der er een Kundskabsretning, der er lukket for Eder alle. I Eders nuværende aandelige Tilstand er I ikke komne i Berøring med Tilværelsens grovere Elementer. Eders Erfaringer har udelukkende været indenfor det aandelige Livs Omraade, og der er en hel Verden af materielle Stoffer, som I intet kender til. Der er Modsætninger til alle Ting. I har tildels en Forstaaelse af Godt og Ondt, men de mange Forgreninger, hvori disse to deler sig, kan I ikke have noget Kendskab til. Det har endvidere altid været Eders Ønske i Overensstemmelse med det Haab, som er givet Eder, at I en Gang skulde have Lejlighed til at blive lig Eders Forældre — opnaa at modtage et Legeme af Kod og Ben og arve det, som Gud har arvet. Dersom I derfor nogensinde skal blive Skabere og Fyrster, da maa I først lære Stoffets og Elementernes Sammensætninger, Egenskaber og Love at kende udover hvad der omgiver Eder i denne Tilværelse.

»For at kunne hæve Eder over alle Ting, maa I først gaa igennem alle Ting, og have været i personlig Berøring med dem. Det er nu Faderens behagelige Villie, at skænke Eder denne Lejlighed. De af Eder, som vedblive at være trofaste, skulle forøges og faa Tilladelse til at indgaa i den anden Prøvestand; og dersom I holde denne, skal Herlighed tildeles Eder

og I skulle indgaa i en tredie Tilværelse og blive kronede med Herlighed fra Evighed til Evighed.

»Netop nu er der ude i Rummet en anden Verden — ode og uden bestemt Form; men Guds Aand er der og bevæger sig over den og organiserer Elementerne. Med Tiden vil den blive til et passende Opholdssted for Eder.«

Rosten tav. Majestæten saa ud over de tætte Skarer af tavse Sjæle. Da kunde de glade Hjerter ikke længere tie, og alle Guds Born opløftede et jublende Glædesskrig. Den store Skare sang og priste Gud, og Musikkens Toner genlød i Himlene!

Da blev der stille igen. Atter lød Stemmen til dem sigende:

»Hvorledes og paa hvilket Grundlag vil Eders Frelse, Op-højelse og evige Herlighed blive tilendebragt: Dette er blevet vedtaget i Evighedens Raad, og jeg vil meddele det til Eder.

»Naar Jorden er gjort rede, da vil to blive sendt dertil for at paabegynde Livet der i Legemer dannede af Jordens Stoffe. En Lov vil blive given til disse første Forældre. Denne Lov vil blive overtraadt, og saaledes vil Synden komme ind i Verden. Overtrædelse medfører Straf, og saaledes ville I, naar I fødes ind i Verden, komme i nær Berøring med Trængsler og Smerte, Elendighed og Død. I vil faa Lejlighed til at udøve Barmhertighed, Kærlighed og Had. I vil komme til at lide, men Eders Lidelser vil være som en Smeltedigel, gennem hvilken I proves og lutres. I vil dø, og Eders Legemer vil gaa tilbage til Jorden igen. Omgivne af jordiske Indflydelse ville I give efter for Synden. Hvorledes skulle I da kunne komme tilbage i Faderens Nærhed og igen modtage Eders Legemer? Hor hvorledes:

»Der maa En sendes til Jorden med Magt over Doden. Han vil være en Guds Søn, den Eenbaarne i Kodet. Han maa være uden Synd og dog bære al Verdens Synd. Hans Liv vil blive taget, og saaledes vil Han opfylde den evige Retfærdigheds Krav. Han vil gaa foran og tilvejebringe Opstandelse fra de døde. Han vil give Eder en anden Lov, som vil befri Eder fra Følgerne af Eders personlige Synder, hvis I adlyder den, og bringe Eder tilbage til det evige Livs Vej. Saaledes vil Eders Handlefrihed være ubeskaaren, at I kunne handle i alle Ting, som I selv ville.«

En svag Mumlen hortes fra den store Forsamling.

Da lød Faderens Stemme: »Hvem skal jeg sende?«

En af Forsamlingen traadte frem — en majestætisk Skikkelse, sagtmodig men dog ædel og Faderen lig — det var Sønnen; han talte saaledes:

»Fader, her er jeg, send mig. Din Villie ske, og din være Herligheden evindelig.«

Da rejste en anden sig. Stolt og knejsende traadte han frem. Hans Øjne lynede og hans Læber krusedes i Foragt. Fripostig i hele sit Væsen, overmodig og indflydelsesrig talte han, Lucifer, Morgenrødens Son, saaledes:

»Se, her er jeg, send mig; jeg vil være din Son, og jeg vil forløse hele Menneskeslægten, saa at ikke en eneste Sjæl skal fortabes, og jeg vil visselig gøre det; derfor giv mig din Ære.«

Da lod en Røst, som fra En, der havde Myndighed, sigende:

»Lucifer, din Fremgangsmaade vilde tilintetgøre Menneskets Handlefrihed — dets mest værdifulde Gave. Den vilde fratage ham Midlet til evig Fremadskriden. Det Tilbud kan ikke modtages.«

Faderen saa ud over den mægtige Forsamling; da udtaltes klart og tydeligt disse Ord:

»Jeg vil sende denne Første!«

Men den stolte Lucifer bojede sig ikke. Hans Ansigt udtrykte heftig Vrede, og da han forlod Forsamlingen, var der mange, der fulgte ham.

Da gik denne Nyhed ud gennem Himlene om det store Raad og om Faderens Hensigt og Villie; om Kristi Tilbud og Lucifers oprørske Handlinger. Hele det himmelske Rige var i Bevægelse og Uro, og Strid og Uenighed begyndte at gøre sig gældende blandt Guds Sonner og Dotre.

Ud fra Raadssalen i det celestiale Palads og ned ad den omkringliggende Haves Gange kom to af Guds Sonner. Det, der nyligt havde fundet Sted, syntes at have gjort et dybt Indtryk paa dem. De forsamlede Skarer havde begivet sig bort, og med Undtagelse af en eller anden bortilende Skikkelse var de alene. De var i alvorlig Samtale med hinanden.

»Men, Broder Sardus,« sagde den ene, »hvorledes kan du se Tingene i det Lys? Lucifer havde da sikkerlig Uret. Og saa var han tilmed saa overmodig og selvsikker.«

»Jeg er ikke enig med dig, Homan. Vi har Ret til at tænke og handle, som vi selv ønsker, og jeg mener, at Lucifer havde Ret. Tænk paa hans storslaaede Tilbud, at bringe hver eneste af Faders Born tilbage til Ham i Herlighed, og det uden nogen Betingelse fra deres Side.«

»Se her! Han, og du tilligemed ham, taler om Eders Ret til at tænke og handle, som I ønsker. Er du ikke i Besiddelse af denne Ret? Har du ikke aabenlyst gjort Brug af den, da du afslog at følge Faders Raad? Gor jeg ikke ogsaa Brug af den, idet jeg lytter til og samstemmer med Ham? Men lad mig fortælle dig, Broder, hvad den Synsmaade vil lede til.«

»Jeg véd det — men fortæl blot.«

»Nej, du véd det ikke. Du vilde ikke handle saaledes, om du forstod Folgerne.«

»Maaske du vil forklare dig nærmere,« sagde den anden overlegent.

»Broder, bliv ikke vred. Det er min Kærlighed til dig, der tvinger mig til at tale saaledes til dig. Det er indlysende, at vi i denne fremtidige Tilværelse med dens Erfaringer og Prover, vil beholde vor Frihed til at vælge mellem de Mod-sætninger, som vi ville blive stillede overfor. Uden denne Handlefrihed vilde vi ophøre med at være Fornuftsvæsener og blive ligesom livløse Ting. Hvorledes kunde vi blive prøvede uden denne Ret? Hvorledes kunde vi skride fremad uden den?«

»Alt dette indrommer jeg.«

»Hvad var det altsaa, at Lucifer vilde gøre? Han vilde frelse dig fra Verdens Farer, hvad enten du vilde eller ej. Han vilde gøre det unødvendigt for os at anstrenge os eller selv træffe nogen Bestemmelse. Hvad vi end gjorde, hvor dybt vi end sank ned i Synd og Mørke, saa vilde han dog alligevel frelse os, uden nogen Betingelse, uden nogen Renselsesproces, med alle vore Synder hvilende paa os; og i en saadan Tilstand skulle vi kunne forvente at gaa fremad til Fuldkommenhed og blive Gud vor Faders Konger og Præster, udøvende Magt og Myndighed over vore Medbrødre. Tænk paa dette. Det Onde vilde triumfere. Den celestiale Orden vilde blive forvandlet til Kaos.«

Den anden svarede ikke et Ord. Han kunde ikke imodegaa sin Broders klare Bevisførelse.

»Kære Broder,« fortsatte Homan, »aldrig for har jeg været saa inderlig bedrovet, som da jeg saa, at du sluttede dig til den oprørske Morgenrødens Søn. Undgaa for Fremtiden alt Samkvem med ham. Jeg frygter baade for ham og hans Tilhængere.«

»Men han har en saadan Magt over mig, Homan. Hans Veltalenhed synes helt at besnære mig, og hans Bevisgrunde er unægteligt overbevisende. Men jeg maa gaa — og, Broder, kom med mig til vor Sammenkomst. Mange vil komme til stede; nogle langt borte fra. Vil du komme?«

»Jeg kan ikke give dig noget Lofte, Sardus. Maaske, om nogen Tid.«

Derpaa skiltes de.

Homan gik til den omtalte Forsamling, og som Sardus havde forudsagt, traf han der mange fremmede Ansigter. Allevegne syntes Samtalerne at dreje sig om alvorlige Emner. Sangen lød ikke som sædvanligt. Musikken, altid skøn og rên,

var mere sørgmodig end nogensinde før, og en Mislyd syntes at have indsneget sig i det klare og livgivende Tonevæld. Homan havde ingen Lyst til at tale med nogen. Han gik fra Gruppe til Gruppe med et venligt Smil til alle, han mødte. Sardus var i en ivrig Diskussion med nogle ligesindede Aander, men Homan blandede sig ikke i deres Samtale.

Klynger eller Selskaber af himmelske Venner, Guds Sønner og Døtre, gik omkring under Træernes løvrige Kroner eller sad ved de kølige Springvand. Oh, hvor de var skønne og statelige at se til, og Homan beundrede i Tanken Faderens Skaberkraft. Ikke to af dem var ens, og dog bar de alle den store Skabers Stempel, og hver havde sin egen ejendommelige Skønhed og Ynde.

Homan gik ind i et med Slynngplanter overdækket Lysthus. Han saa ikke den yndige Pigeskikkelse, der sad derinde, for han vendte sig om. Da fik han Øje paa hende. Hun syntes henfalden i dybe Tanker, og hendes Øjne fulgte med et fraværende Udtryk de forbipasserende Grupper.

»Et nydeligt Ansigt — og ejendommeligt,« tænkte han, idet han gik hen til hende sigende:

»Søster, hvad er det, dine Tanker er saa optaget af?«

Hun vendte sig om og saa paa ham, og da bredte der sig et glad Smil over hendes Ansigt.

»Skal jeg fortælle dig det?«

»Ja, jeg beder dig herom. Kan jeg sætte mig her?« Han satte sig overfor hende.

»Ja, Brøder, sæt dig. Mine Tanker førte til et saa mærkeligt Resultat, at jeg vil fortælle dig, hvad de drejede sig om. Jeg har siddet her og set paa de mange Ansigter, baade nye og gamle, og studerede deres forskellige Ejendommeligheder, men ingen af dem synes at svare til mit Ideal. Jeg har derfor taget lidt fra hvert Ansigt og i Tankerne forsøgt at sætte det Hele sammen til et nyt. Jeg havde netop fuldendt denne Sammenstilling og saa med Beundring paa det nye Billede, da du traadte ind og — og —«

»Jog Billedet paa Flugt. Det burde jeg ikke have gjort.«

»Nej, det er ikke, hvad jeg mente, men — det er saa besynderligt.« Lidt forvirret vendte hun Hovedet bort, men straks efter syntes hun at blive Herre over sig selv, saa op paa ham igen og sagde: »Mit Fantasibillede syntes fuldstændigt at ligne dig.«

De saa med Forundring paa hinanden.

»Tegner du ofte saadanne Drommebilleder?«

»Ja, i den senere Tid; men sommetider tænker jeg, at det vist er urigtigt.«

»Hvorfor?«

»Fordi der foregaar saa mange store Begivenheder rundt omkring os hver Dag, som vi burde henvende vore Tanker og Opmærksomhed paa. Jeg har prøvet paa at fatte denne vor Faders store Plan med Hensyn til os. Jeg har givet Moder en Mængde Spørgsmaal, og hun har besvaret dem, men jeg kan ikke forstaa det altsammen — kun synes det Hele saa vidunderligt, og vor Fader er saa god, saa vis og saa mægtig; — men hvorledes kunde Han være anderledes efter selv at være kommet op gennem Evighedens Skole?«

Hendes Ord lød som Musik i Homans Øre. Hendes Stemme var blod og ren.

»Det er alligevel underligt at tænke sig, at vi skal glemme alt, hvad vi véd, og at vor Erindring slet intet vil kunne huske om denne Verden.«

»Ja, det er altsammen underligt for os, men det kan ikke være anderledes. Du forstaaer, at dersom vi kunde erindre, hvad vi virkelig er, og hvad vor Fortid har været, da vilde Erfaringerne i Kodet ikke blive den Prøve eller Skole for os, som Fader har til Hensigt.«

»Det er sandt; men tænk at blive lukket ude, om end blot i Tankerne, fra denne Verden. Desforuden hører jeg, at der nede paa Jorden vil findes megen Synd og Elendighed, og en Magt vil være tilstede, som vil friste os og lede os paa Afveje. Oh, dersom vi blot kunne modstaa det Onde, Broder. Hvad vil denne Magt bestaa af, véd du noget derom?«

»Jeg véd ikke andet, end hvad jeg tænker mig til; men frygt ikke, noget vil tilskynde os til at gøre det Rette, og vi har Forvisningen om, at Faders Aand ikk vil forsage os. Og frem for alt, er vor ældre Broder bleven udvalgt som et Sonoffer for alle de Synder, vi muligvis begaar. Han vil komme ned til os syndefri, og med Magt til at løse Dødens Baand. Han vil bringe os Faders Lov, gennem hvis Adlydelse vi kunne overvinde Verden og dens Synder.«

»Du sagde Dødens Baand. Hvad er Død?«

»Død er blot Tabet af vore jordiske Legemer for en Tid. Vi vil blive skilte fra dem, men det Løfte er givet, at vor ældre Broder vil have Kraft til at bringe dem frem igen. Genforenede med dem vil vi blive, ligesom vore Forældre nu er — evige, fuldkomne, himmelske Væsener.«

Som de saaledes talte sammen, oplystes deres Ansigt af et mildt og underskont Lys. Den indre Glæde straaledede ud af deres Aasyn og fyldte deres Hjerter, saa at de for en Stund manglede Ord. Homan følte sig tiltrukken af denne skønne Soster. Alle vare de behagelige i hans Øjne, men han fandt især Behag i En, som med saa oprigtig Glæde talte om Ting, der laa ham paa Hjerte.

»Jeg maa gaa,« sagde hun.

»Maa jeg gaa med dig?«

»Kom.«

De gik tavse ved hinandens Side ud gennem de smukke Haveanlæg, lyttende til Musikken. Instinktmæssig holdt de sig til hinanden og ofrede kun et Smil eller et Ord paa en Broder eller Søster, som de mødte.

»Hvad er dine Tanker om Lucifer og hans Plan?« spurgte hun.

»Den begavede Morgenrødens Søn staar i Fare for at blive kastet ud, hvis han fortsætter i samme Spor. Hvad angaar hans Plan, da er det denne: Dersom jeg ikke kan herske, vil jeg fordærve.«

»Og dersom han hersker, vil det ogsaa blive Fordærvelse, forekommer det mig.«

»Ganske rigtigt, og han vinder Magt over mange.«

»Ja, han har talt med mig. Han har et bedaarende Væsen, men der er noget ved ham, som jeg ikke synes om.«

»Det er jeg glad for.«

Hun tilkastede ham et hurtigt Blik, og igen mødtes deres Øjne.

»Med hvad Navn maa jeg kalde dig?« spurgte han.

»Mit Navn er Delsa.«

»Vil du sige mig, hvor du bor? Maa jeg komme og tale med dig igen? Det vil være mig en stor Glæde.«

»Denne Glæde vil være gensidig,« sagde hun.

De var komne til et Sted, hvor Vejen delte sig, og her skiltes de.

(Fortsættes.)

INDHOLD:

Hvad kræves det af en leder? 1	Religion — en Livets Vej... 11
Den Danske Mission 2	Redaktionelt 12
Præstedømmet 3	Hvad er Religion?..... 14
Søndagsskolen 3	At møde Fristelsen 16
Lektier for Børneklasser ... 4	Kronet med Herlighed 17

Udgivet af den danske og norske Mission.

Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN,
Priorvej 12, København F.

Præsident for den norske Mission: MILTON H. KNUDSEN,
Osterhaugsgaten 27, Oslo.